

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **U., a. s., P.**, IČO: X., proti žalovanému: **R., v. o. s., M.**, IČO: X., **v konaní o zaplatenie 1 484,83 eur s príslušenstvom**, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/226/2005 - 242 zo dňa 19. júna 2012 a rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/349/2012-290 zo dňa 15. mája 2013 vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 484,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne počítaným zo sumy 1 484,83 eur od 07. 02. 2005 do zaplatenia a vo výroku o trovách konania, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob /349/ 2012 - 290 , 5105207789 zo dňa 15. mája 2013 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 10Cb/226/ 2005- 242 zo dňa 19. 06. 2012 rozhodol tak, že žalobca je povinný žalobcovi zaplatiť sumu 1 484,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne počítaným zo sumy 1 484,83 eur od 07. 02. 2005 do zaplatenia, v ostatnej časti žalobu zamietol a o trovách prvostupňového konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný žalobcovi nahradiť trovy konania vo výške 55 eur.

V odôvodnení rozhodnutia za základ posúdenia dôvodnosti žalovanej pohľadávky vzhľadom na námietky žalovaného označil určenie výšky leasingovej splátky a určenie výšky pohľadávky vyplývajúcej z dojednaných zmluvných podmienok, platnej zákonnej úpravy pri zohľadnení rozsahu úhrad vykonaných žalovaným a ďalších skutočností v dôsledku, ktorých došlo k zániku dlhu žalovaného iným spôsobom nahrádzajúcim plnenie. Citoval vykonané dôkazy a vychádzajúc z kúpnej ceny predmetu leasingu vrátane DPH, leasingovej zmluvy úprav splátkového kalendára, zákona č. 289/1995 Z. z. dospel k záveru, že žalovanému vznikla povinnosť podľa všetkých zmluvných podmienok zaplatiť žalobcovi 1. až 21. leasingovú splátku vo výške 22 699 Sk určenú sumou 17 262,13 Sk vstupná cena + 3 970,30 Sk /23 % DPH + 3 802,42 Sk prirážka na vstupnú cenu + 380,20 Sk/DPH – 4 566,11 Sk započítaná záloha na úhradu splátok + 1 849,28 Sk prefakturované poistné. Konštatoval, že výška 22. až 33. leasingovej splátky predstavovala sumu 22 883,93 Sk navýšenie o sumu 184,93 Sk ako 10 % DPH na poistné a že od 34. až 36. splátky došlo k navýšeniu splátky o rozdiel v DPH k prirážke nad vstupnú cenu, tzn. 14 DPH, to jest 532,34 Sk – 10 % DPH v sume 184,93 Sk, celkom 73,97 Sk a zníženie splátky o rozdiel DPH zo vstupnej ceny, to jest 3 970,30 Sk /DPH – 3 452,43 Sk /20 % DPH/ rozdiel vo výške 517,87 Sk, výsledná splátka predstavuje sumu 22 592,17 Sk a teda žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť splátky vo výške 819 064, 29 Sk. Na základe úhrad žalovaným konštatoval, že celkom prijaté plnenie na účet žalovaného predstavovalo sumu 876 242,76 Sk. Z uvedeného výpočtu dospel k záveru, že nedoplatok na leasingových splátkach bol v celkovej sume 53 379,29 Sk. Čo sa týka poistného konštatoval, že žalovanému vznikol záväzok na základe uzavretej leasingovej zmluvy vo výške 84 817,05 Sk. Z vykonaných dôkazov súd ustálil výšku záväzku žalovaného z titulu dlžných splátok v sume 53 379,29 Sk / 1 771,87 eur/. S poukazom na čl. 4 VPP konštatoval, že žalovaný je povinný zaplatiť úrok z omeškania vo výške 0,1 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania, a to za predpokladu, že prenajímateľ úrok z omeškania uplatní u dlžníka písomným dokladom. S poukazom na citované odôvodnenie prvostupňový súd priznal žalobcovi právo na zaplatenie žalovanej istiny vo výške 1 484,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne a v ostatnej časti nárok zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p.

O odvolaní žalovaného proti tomuto rozhodnutiu rozhodol ako odvolací súd Krajský súd v Žiline tak, že rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 10Cb/226/2005 - 242

zo dňa 19. 10. 2012 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1 484,83 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne počítaným zo sumy 1 484,83 eur od 07. 02. 2005 do zaplataenia a vo výroku o trovách prvostupňového konania potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia podrobne popísal priebeh vykonávaného dokazovania prvostupňovým súdom, odôvodnenie súdu prvého stupňa a dôvody uvádzané v odvolaní žalovaného. Práve pre aplikáciu ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi prvostupňového súdu stotožnil, k zvýrazneniu správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacie dôvody označil za nie právne relevantné. Čo sa týka námietok procesného charakteru uviedol, že nezistil, že pred okresným súdom došlo k vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. K námietke žalovaného, že vo veci mal rozhodnúť vylúčený sudca krajský súd po oboznámení sa s obsahom zápisnice zo dňa 19. 06. 2012 konštatoval, že vznesená námietka o zaujatosti žalovaným nebola vymedzená zákonným spôsobom tak ako to vyžaduje citované zákonné ustanovenie a teda pokiaľ okresný súd neprihliadol v zmysle uznesenia na pojednávaní konanom dňa 19. 06. 2012 tak postupoval vecne správne. V zhode s prvostupňovým súdom odvolací súd konštatoval, že pokiaľ absentovali zákonné predpoklady vznesenej námietky zaujatosti, tak námietka zaujatosti žalovaným nebola vymedzená s náležitosťami podľa § 15a ods. 3 O. s. p. ani v rámci odvolacieho konania a že súčasne nebolo preukázané žiadne podanie žalovaného, ktorým by namietaná nesprávnosť protokolácie na pojednávaní konanom dňa 19. 06. 2012 bola preukázaná.

K námietke žalovaného ohľadne odňatia možnosti konať pred súdom odvolací súd uviedol, že tento odvolací dôvod nebol právne relevantný. Citované ustanovenie § 118 ods. 4 O. s. p. s poukazom, na ktoré konštatoval, že právo vyplývajúce na tzv. záverečný prednes bolo naplnené postupom okresného súdu, čo zápisnica z pojednávania na prvostupňovom súde potvrdila /zápisnica zo dňa 27. 03. 2012/, keď okresný súd umožnil žalovanému, aby v rámci záverečného prednesu k veci svoje zhodnotenie k sporovej veci diktoval priamo do záznamovej techniky. V súvislosti s ďalším odvolacím dôvodom, a to spôsobom vykonávania dôkazov odvolací súd citoval ustanovenie § 122 ods. 1 O. s. p., § 129 ods. 1 O. s. p. a uviedol, že žalovaný neuskutočnil návrh na odročenie pojednávania, a preto primárne aj za aplikácie ustanovenia § 122 ods. 1 O. s. p. tento dôkaz bol listinou zákonným a riadnym spôsobom vykonaný a žalovaný sa mal možnosť k tomuto dôkazu vyjadriť, pričom sám v odvolaní uviedol, že tento dôkaz bol čítaný zo strany konajúcej sudkyne. Krajský súd nezistil taký postup pred okresným súdom vo väzbe na odvolacie dôvody žalovaného, ktorým

by žalovanému ako účastníkovi konania bola znemožnená realizácia procesných práv v občianskom súdnom konaní ani, že by okresný súd neumožnil naplniť jeho procesné právo. K namietanej nesprávnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že nie je zrejmé, že by prvostupňový súd použil nesprávny právny predpis a vyvodil nesprávny právny záver. Krajský súd sa oboznámil so všetkými dôkazmi a na základe posúdenia obsahu leasingovej zmluvy všeobecnými podmienkami prenajímateľa na finančný leasing motorových vozidiel konštatoval, že posúdenie platnosti prvostupňovým súdom bolo vecne správne. Konštatoval, že pokiaľ prvostupňový súd uviedol, že leasingová zmluva obsahovala aj prvky nájomnej zmluvy a kúpnej zmluvy a tiež časti, ktoré nie sú upravené pri žiadnom zmluvnom type, tak nebol nesprávny odkaz prvostupňového súdu na zákon o pridanej hodnote a v tomto smere taktiež nedošlo k nesprávnemu posúdeniu veci. Krajský súd sa stotožnil s výpočtom a s odvolaním sa na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. poukazujúc v podrobnostiach na rozsudok súdu prvého stupňa, prvostupňové rozhodnutie v napadnutom výroku podľa § 219 O. s. p. potvrdil a o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou 22. 05. 2013 podal dovolanie žalovaný podaním doručeným súdu 21. 06. 2013 s tým, že prípustnosť dovolania označil ustanoveniami § 237 písmeno f/, g/ O. s. p. a návrh odôvodnil podľa § 241 ods. 2 O. s. p. tak, že konanie je postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie a rozhodnutie spočíva na nesprávnom posúdení. S poukazom na ustanovenie § 237 písmeno f/ O. s. p. uviedol, že postupom súdu došlo k jeho odňatiu možnosti konať pred súdom a to, že nemal právo využiť právo na záverečnú reč, vyjadriť sa k predloženému podaniu navrhovateľa listinnému dôkazu, ktoré bolo do spisu založené ako č. listu 220 až 222 spisu. Namietal, že na pojednávaní konanom dňa 19. 06. 2012 konajúci súd mu neumožnil zhrnúť jeho návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu a neumožnil mu využiť jeho právo na záverečnú reč. Vychádzajúc z domnienky pravdivosti zápisnice ako verejnej listiny konštatoval, že prvostupňový súd ho nevyzval podľa § 118 ods. 4 O. s. p. na zhrnutie jeho návrhov. S názorom odvolacieho súdu, že toto právo mal na predchádzajúcom pojednávaní žalovaný namietal, že zo súdom čítaného obsahu spisu nemohol ani mať istotu, že to čo číta je identické podanie, čo to podanie obsahuje a ani nemohol posúdiť, či podanie žalobcu má nejakú dôkaznú hodnotu a či ho možno kvalifikovať ako listinný dôkaz. S vyhodnotením tohto dôkazu krajským súdom, že v prvostupňovom konaní bolo všetko v súlade so zákonom sa nestotožnil. Účastník sa má vždy právo vyjadriť k pravosti a správnosti listiny a taká

listina, ktorá je čítaná nemôže byť odopretá k prečítaniu. Dovolateľ tvrdí, že vo veci rozhodol vylúčený sudca a vznesenie námietky do zápisnice označil za neúplné, čo podľa neho vyplýva aj z toho, že obsah zápisnice konajúci súd doručil spolu s rozhodnutím, z ktorého dôvodu nemohol obsah zápisnice žalovaný namietat'. Podľa žalovaného konajúci súd na vznesenú námietku neprihliadol bez splnenia zákonných dôvodov. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a priznať mu trovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie navrhovateľa podľa § 240 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote spĺňajúce náležitosti dovolania dané ustanovením § 242 O. s. p.

Predmetom dovolania je rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/349/2012 zo dňa 15. 05. 2013, ktorým odvolací súd rozsudok Okresného súdu v Žiline č. k. 10Cb/226/2005-242 zo dňa 19. 06. 2012 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 1 484,83 eur spolu s úrokom z omeškania od 07. 02. 2005 do zaplataenia a vo výroku o trovách konania potvrdil.

Základnou otázkou pre posúdenie dôvodnosti dovolania je, či namietané dôvody žalovaného majú za následok odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/, g/ O. s. p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodne vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodol senát/§ 237 ods. 1 písmeno g/ O. s. p./ V danom prípade žalovaný tvrdí, že vo veci rozhodol vylúčený sudca, nakoľko žalovaný vzniesol námietku zaujatosti konajúcej sudkyne a súd bez toho, aby sa o tejto námietke bolo rozhodnuté vo veci konal ďalej z dôvodu, že námietka zaujatosti nebola vymedzená zákonným spôsobom. Podľa tvrdenia žalovaného súd vznesenie námietky do zápisnice formuloval neúplne, a preto neobstojí tvrdenie súdu, že námietka zaujatosti nebola vymedzená zákonným spôsobom. Je pravdou, že žalovaný toto jeho tvrdenie v odvolaní nepreukázal žiadnym dôkazom, ale keďže dochádza k pochybnostiam tvrdených v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a tvrdení uvedených žalovaným v odvolaní, bude potrebné o námietke zaujatosti vznesenej proti sudcovi prvostupňového súdu rozhodnúť a nielen s poukazom na ustanovenie § 15a ods. 3 O. s. p. na vznesenú námietku zaujatosti neprihliadnuť. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto úplne nemohol stotožniť

s vyjadreným právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v odôvodnení jeho rozhodnutia, že v takomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil ani s právnym názorom uvedeným v odôvodnení jeho rozhodnutia, keď s poukazom na ustanovenie § 118 ods. 4 O. s. p. došiel k záveru, že právo účastníka na záverečný prednes bolo naplnené postupom okresného súdu, keď okresný súd podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 27. 03. 2012 č.1. 194 umožnil účastníkovi konania, aby v rámci záverečného prednesu k veci diktoval svoje zhodnotenie v sporovej veci priamo do záznamovej techniky. Z ustanovenia § 118 ods. 4 O. s. p. jednoznačne vyplýva, že ak sa pojednávanie neodrokuje pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy, vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. Na záver vyhlási uznesením dokazovanie za skončené. Fakt, že žalovaný podľa zápisnice z pojednávania zo dňa 27. 03. 2012, ktoré pojednávanie vo veci nebolo posledné mal možnosť diktovať svoje zhodnotenie v sporovej veci priamo do záznamovej techniky sa nedá označiť za využitie jeho práva v zmysle ustanovenia § 118 ods. 4 O. s. p. Zo samotného ustanovenia je jednoznačne zrejmé, že konajúci súd na záver, to jest po využití práva účastníka na zhrnutie jeho návrhov a vyjadrenia sa dokazovaniu uznesením vyhlási dokazovanie za skončené. Prvostupňový súd na pojednávaní konanom dňa 27. 03. 2012, ktoré posledné nebolo, nemohol uznesením vyhlásiť dokazovanie za skončené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil s dovolateľom, že prvostupňový súd tým, že mu ako účastníkovi konania neumožnil využiť jeho právo dané ustanovením § 118 ods. 4 O. s. p. mu odňal možnosť konať vo veci podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa taktiež nestotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu uvedenom v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, keď konštatoval, že okresný súd na pojednávaní konanom dňa 19. 06. 2012 postupoval v intenciách zákonného procesného práva, keď neakceptoval žiadosť žalovaného o poskytnutie primeranej lehoty, aby sa mohol vyjadriť k obsahu listinného dôkazu, ktorý bol na tomto pojednávaní prečítaný. Žalovaný jednoznačne uviedol z akého dôvodu potrebuje primeranú lehotu na zaujatie k prečítanému listinnému dôkazu, ktorý mu nebol doručený a súd prvého stupňa bez uvedenia dôvodu žalovanému nevyhovel a dokazovanie vyhlásil za skončené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe obsahu zápisnice z pojednávania na súde prvého stupňa konanom dňa 19. 06. 2012 nemohol stotožniť s odôvodnením odvolacieho súdu, že odňatím možnosti konať pred súdom nie je skutočnosť, že účastník konania určité procesné právo neuplatnil, ale to, že mu jeho uplatnenie zo strany konajúceho súdu nebolo umožnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd tým, že neumožnil účastníkovi konania sa prečítanému listinnému dôkazu na pojednávaní dňa 19. 06. 2012 a zároveň mu predtým nedoručenému v primeranej lehote vyjadriť, odňal týmto postupom súdu účastníkovi konania možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky /§10a ods. 1 O. s. p./ v danom prípade dospel k záveru, že dôvody uvádzané v dovolaní zakladajú dovolací dôvod podľa ustanovenia § 237 písmeno f/ O. s. p. a na základe uvedeného v zmysle ustanovení § 243b ods. 1 O. s. p. dovolaniu vyhovel a napadnuté rozhodnutie zrušil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 14. augusta 2014

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová